

Vrásnění

Trapsavec 2014

calibre 0.9.6

Vrásnění

(Darwinova teorie pro pokročilé trampoisty s omluvou Prvotnímu Pisateli a pani Čapkovi – uměli to líp)

Bylo to třetí úterý po Velkém Třesku. Hory se ještě pekly jako bábovka v troubě a hrozně se prášilo. Někde u kraje České tabule, přesněji mezi Berounem a Plzní, se v půl třetí odpoledne pohnul písek. Horotvorné pohyby na chvíli ustaly, ale písek se vrásnil dál. Dokonce vznikl jakýsi kopeček. Zemská kůra už toho měla patrně dost a dvě kry do sebe právě s lomozem narazily, když se na vrcholku kopečku objevila hlava. Vyklepala prapísek z vlasů, vyplivla kus žuly a překvapeně se zašklebila. Pak se vyhrabaly ruce a najednou tu stál. Vyprášil pramantl a vysypal písek z prakanad.

„Herdek, Jime, kam ses to vylíh? Je to tu, sakra, náký nesličný a pustý. Fujtajbl, tady snad nemaj ani hospodu! Tma jako v pytli, mordygól, nemohlo by to slunce trošku hřát?“

Zimomřivě si přitáhl bundu k tělu. A v tu chvíli tmavá obloha popraskala a vyšlo slunce.

„Uááááh, „ protáhl se blaženě, „no to je vono!“

Zvědavě se rozhlédl kolem sebe. Nic moc, právě se tvořily křemeny.

„Teda, moc outulno tu zrovna nejní. Huš! Taky by ty sopky měly bejt trošku uctivější a neházet po hostech šutrákama. A sucho tu je jak na Sahaře. Takhle potok kdyby tu tek. Nebo řeka. Jo, to by bylo to pravý – pěkný oudolí a v něm řeka.“

Chvíli bylo ještě pratio, ale najednou skály malinko uhnuly a ve slunečních paprscích se zaleskly první přejí.

„Vono to funguje!“zajásal Jim. „No to je bezva. Ted' sebou plácnu do trávy a budu se válet. Hrome, dyť tu není tráva. A taky les tu chybí.“

Znovu se rozhlédl kolem. Potom se potměšile usmál, zavřel oči a nahlas řekl:

„Jó, takhle kdyby tu byl les a tuhle u řeky louka, to by se tu žilo!“

Když oči otevřel, stál na zeleném svahu a za ním se kývaly ježaté borovice. Shodil bágel, zul boty a blaženě se natáhl do vonící trávy.

Chvíli trvalo, než mu sluníčko prohrálo všechny kosti, spokojeně si pospal, ale pak se začal drobátko nudit. Vyhrábl ze břehu říčky kus hlíny a začal z ní plácet figurku. Docela se mu povedla. Ale když poodstoupil, aby si ji prohlédl, zahýbala nosem a odhopkovala do lesa.

„No počkej, ty bestie!“ zařval Jim, dožraný tím nesolidním chováním. „Já tě...!“ a hodil za ní hroudou. Samozřejmě netrefil, hrouda se rozprskala o zem, změnila se v hejno pištících potvůrek a utekla také. Jim docela zapomněl na zlost. Bral šutrčky a házel je do lesa. Děsně ho bavilo hádat, co zrovna z toho kusu vznikne. Z placáku byla žába. Z valounku se vykulil křeček. Kousek bláta se přilepil na strom a změnil se v datla. Hrst písku byla horší, rozprskla se do hejna much. A když si odrolil ruce, rozběhli se mu u nohou mravenci.

„U všech žízal,“ vrtěl hlavou Jim, když si odplivl a vznikla stonožka, „zdá se mi, že jsem v největším tvůrčím rozmachu. Nemohl bych myslet trošku na sebe? Co kdybych si uplácal kamaráda? Je potřeba stvořit ještě tolik pěkných věcí – třeba jabloně a střevele potoční a nějaký bobule k jídlu, jo, a taky bysme si mohli zazpívat....“

„Není třeba, příteli, není třeba,“ ozvalo se náhle za ním. „Ale koukám, že děláš dobrou práci. No, to se pozná machr, že.“

Jim se překvapeně ohlédl. Na jednom z prašutrů seděl decentně oblečený chlapík neurčitěho věku a sladce se usmíval. Jim k němu popošel a podal mu ruku.

„Ahoj, já jsem Jim.“

Muž mu také podal ruku a rozhlédl se kolem.

„Tohle všechno je tvoje práce? To je opravdu výborné. A co to děláš s tou hlínou?“

Jim se zasmál.

„Ále, jenom si tak blbnu. Vznikaj z toho děsně srandovní pidi vajzlíci, koukej.“

A vypustil z prstů motýla.

Muž ho se zájmem pozoroval.

„Hele,“ povídá Jim, „zkus to taky, nic to není.“

Pustili se společně do jedné hroudy. Jim nadšeně, muž spíš opatrně. Čtyři nohy, aby to líp stálo, malá hlava a ještě zbylo na ocas.

„Tak,“ řekl spokojeně Jim, „dobrý, ne?“

Figurka se protáhla, zamňoukala a usadila se kousek stranou.

„A teď každý sám,“ řekl muž a uloupł kus hlíny.

Oba dělali velkého čtyřnožce. Jim byl hotov první, muž ještě něco dodělával.

„Co to je?“ zeptal se Jima, když se jeho figurka rozběhla po louce.

„Coby,“ řekl Jim, „kůň. A pěknej.“

„Hm,“ protáhl muž tvář, „a k čemu ti bude?“

„K čemu by byl?“ děsil se Jim. „Je hezkej, to snad stačí.“

„No, já bych ho teda zapřáhl, ale jak myslíš. Podívej na moji krávu. Je tak silná jako ten tvůj kůň, ale tady dole z ní ještě navíc poteče mlíko. To je dobré, ne?“

Jim pokrčil rameny a zatvářil se stejně inteligentně jako ta kráva.

„Tak, a teď něco jiného.“

Muž začal s vervou plácát cosi bachratého. Jim vzal znechuceně kousek bláta a hnětl ho mezi prsty.

„To koukáš, co?“ vítězoslavně zvedl muž do vzduchu nevzhlednou hroudu. „Tohle je slepice a bude mi snášet vajíčka.“

Jim posmutněle otevřel dlaň a vylétla vlaštovka.

„Ták, ještě tu mám pár kamínků, z těch bude zrní, no, paráda,“ a ukázal hrst plnou obilí.

„To je dobrý,“ nadchl se Jim, „zasejem to a budu mít co jíst.“

Muž se pohrdavě zasmál.

„Prosím tě, budu jíst kořínky! Tím budu krmit maso, člověče!“

Jim se naštvál. Nabral obě ruce plné písku a vysypal ho mezi zrnka.

„Abys vědě, tohle bude plevel, kterej ti bude pít krev. A teď se ukaž. Uděláme ještě jedno zvíře, majstrštyk, ať vidíme kdo s koho.“

Oba si dali záležet. Muž byl tentokrát hotov dřív a zálibně si prohlížel tlustého čtyřnožce.

„Podívej!“ Rozjařeně houkl na Jima. „To je, co? Jmenuje se to prase a bude z něj masa a sádla, žes to v životě neviděl. Tak co, kdo vyhrál?“

Jim smutně sklonil hlavu. Tomu lesklému a přítulnému zvířeti se jeho hubená a umolousaná figurka nemohla rovnat. Ale najednou ucítil u své nohy teplo a vlhký jazyk mu olízl ruku jako by říkal: to nemá vejšku, Jime, pojd' pryč.

A tak se se svým psem sebral a šel. Dolů po řece, mezi vysoké stromy a zelenou travu plnou kytek, tam, kde se řeka vlévá do oblohy....

* * *

Bylo to třetí úterý po Pádu Hvězdy. Voda stoupala a na přehradní hrázi cvakaly spouště fotoaparátů. Poslední strom na břehu plakal, když do něj narážely kameny. Po hladině nádrže plaval utonulý motýl. Nad tím vším se táhlo vyprahlé pole bez jediného květu plevelu.

V betonové krychli před zapnutou televizí seděl na zemi člověk a zacpával si uši. Pes nepokojně kňučel u dveří. Bylo pět minut po dvanácté.

Eva Evelína Koubová

3. místo v kategorii Próza nad 23 let
Trapsavec 2014